

[Finansministeren.]

opmærksom derpå, ligesom jeg gjorde opmærksom på, at alle disse forhold var uafklaret på budgetteringstidspunktet, og at nogle fremdeles er uafklaret. Hvis vi under disse omstændigheder havde opført skønnede beløb på finanslovsforslaget, ville det have været en foregribelse af kommende forhandlinger, og det ville dog vist ikke ud fra noget synspunkt have været en forsvarlig fremgangsmåde.

Af de yderligere udgiftsstigninger, der vil komme, kender vi i dag én, nemlig udgiften til at bringe tjenestemændenes løn efterslæb ud af verden. Det drejer sig om op imod 500 mill. kr. Der vil blive yderligere lønudgifter af en størrelse, vi ikke kender i dag, nemlig dækningen af et yderligere, men dog meget begrænset efterslæb for tjenestemændene, hvortil kommer et efterslæb for statens overenskomstsansatte medarbejdere og de konsekvenser, der vil flyde af forårets overenskomstsituation. Vi må nok som nævnt også regne med visse reguleringer for folke- og invalidepensionister m. fl. Hertil kommer så landbrugsstøtten og de kompensationer, som vil blive nødvendige, hvis den sociale balance skal opretholdes — og det er jo alle enige om — i forbindelse med en forøget udskrivning af forbrugsafgifter; jeg tænker hermed bl. a. på forhøjelsen af børnetilskuddene. Endelig kan der blive spørgsmål om materielanskaffelser til forsvaret.

Når vi tænker på, hvad der i alt skal dækkes ind gennem øgede statsindtægter, må jo så hertil lægges provenutabet ved lettelserne i indkomstskatten og behovet for et større kasseoverskud end budgetteret på forslaget. Efter forslaget til udskrivningslov drejer det sig for den første post om 300 mill. kr. Jeg vil mene, at overskuddet bør være mindst 500 mill. kr. større end efter finanslovsforslaget.

Det ville være mere end mærkeligt, hvis de kraftige udgiftsstigninger ikke havde givet anledning til de bekymringer, der fandt udtryk i går. Kun det ærede medlem hr.

Skræppenborg-Nielsen havde bekymringer i modsat retning og ville vide, hvor der var foretaget reduktioner af styrelsernes bidrag til finanslovsforslaget. Jeg ville mene, at dette spørgsmål dog vist bedst egner sig til behandling i finansudvalget.

Det var dog tilfredsstillende, at vi — stadig bortset fra det ærede medlem hr. Rimstad — blev forskånet for den gamle travet om, at stigningerne skulle afspejle en speciel socialdemokratisk ødselhed. Jeg ser heri en stiltiende anerkendelse af det fælles ansvar for udgiftsstigningerne. Særlig bemærkelsesværdigt var det vel egentlig, at det lå som en undertone, at de offentlige investeringer i virkeligheden ikke holder trit med de krav, samfundsudviklingen i vore dage stiller.

Når det ærede medlem hr. Thestrup anførte, at den forventede stigning fra 1.173 mill. kr. i 1963-64 til 1.325 mill. kr. i 1964-65 formentlig ikke er reel, men svarer nogenlunde til løn- og prisstigningerne, kan jeg dog ikke rigtig følge det ærede medlem. De af ham selv anførte tal viser en stigning på 13 pct., og ser vi på byggeomkostningerne, er de fra oktober 1963 til oktober 1964 kun steget med 5 pct., så der er jo plads for en reel stigning.

Med al anerkendelse af investeringernes nødvendighed rejste det ærede medlem hr. Damsgaard det spørgsmål, om det er realistisk at budgettere med en så stor stigning i anlægsudgifterne, som tilfældet er i år. Det ærede medlem mente, at byggekapa- citeten ikke ville slå til. Hertil vil jeg gerne først sige, at en betydelig del af den omtalte udgiftsstigning ikke vil lægge beslag på byggekapa- citeten; det gælder navnlig vejene. Alene for refusionsudgifterne i forbindelse med de kommunale veje regnes der jo med en stigning på fra 250 til over 400 mill. kr., og en del af stigningen til motorvejene afspejler øgede ekspropriationer. For statens anlægsarbejder under § 27 er der, navnlig for statsbanernes og post- og telegrafvæsenets vedkommende, tale om betydelige udgifter til materiel og teknisk